

VICTORIA BENDICTSSON

IN MEMORIAM

En mäktig skaparvilja i ett bräckligt hölje
Är, som en gnista, ämne till en vålded,
En farlig gåva tillett människohjärta,
Som mängder lidande i skaparglädjen,
Ger knappa rosor men mest vassa törnen.
Den gåvan fick hon ut i födelsestunden...
Det blev en kamp på liv och död med ödet.

Den sov ännu den gamla byn i dalen,
Ostörd av tidens oro, levde helt för sig.
Då kom hon hit, en främling, ställde frågor,
som ingen dristat förr. Vad djärv trafik!
Var inte världen ordnad som den borde?
Var inte kvinnan skapad mannen till hjälp,
Att föda barn och sköta hemmet, stå vid spisen?
Nog kunde hon väl ock få skriva
En liten dikt till bröllop och begravning,
Men skriva böcker var alltför misstänkt
Och umgås med författare och skaldar,
Var ännu värre, det var ren skandal...

Att söka nya vägar uti diketns rike
Är som att segla uti natt och dimma,
När inga fyrar visa vägen till hamnen.

Hon ville ljus och klarhet över ting och
mänsikor,
När andra nöjde sig med illustrationer.
Då roptes: Halt! Vi vill ha skumt i vråna,
där dammet lagrats sig och smutsen samlats.
Vad nyttar det att visa allt elendet!
Att ropa: Varde ljus! Ej ostraffat,
Då plockar hopen stenar upp från vägen.
Så hänt i alla tider, händer ännu,
Fast hopen icke alltid är densamma.

För människor med känsloliv som sjuder
Blir livet fattigt utan kärlekslycka.
Likt vandraren i torra ökensanden
De längta efter ljuvlig dryck att stilla törsten.
Som en oas Lycksalighetens ö hon drömde...
Dock ej som Astolf och felicia, nöta livet
I dådlös njutning. Nej som man och kvinna
Till kropp och själ befruktande varandra
Till nya skaparbragder, det var drömmen.
Det var en hägring blott.

Hon sökte sanning och hon fann den: t r o h e t!
Hon, skrev det med sitt hjärteblod i själavända.
Det blev en svanesång: hon sjöng döden.

Ivar Sjöstrand